

Karl Emil Qvarnström

Karl Emil Qvarnström

Född 1856-07-20 i Stavnäs, Värmland.

Flyttade till Göteborg år 1876, där han arbetade på "Eriksberg".

Värvades över till Robert Nobels Petroleumfabrik i Baku, Azerbadjan, Ryssland år 1878.

Där träffar han Kristina och de gifter sig 1883. Så småningom återvänder Kristina och barnen till Sverige, där de bor hos släktingar i Östersund.

Den 5 dec 1905 flyttar Kristina och barnen Vilhelm, Valdemar Fritz och Dagmar Evelina från Östersund till Stockholm.

Där bor man på följande adresser: Upplandsgatan 58, Tegnérsgatan 45 och Linnégatan 85.

1919 har Carl Emil Qvarnström kommit hem med följande notering i Mantalslängden:

"föregående mantalsskrivningsort: Svenska församlingen i Baku. Skriven i Baku, vistas här på pass på grund av kriget."

I 1920 års mantalsuppgift finns bara Kristina och Wilhelm angivna.

I Mantalsuppgifterna 1921 - 1923 anges att Karl Emil är "bosatt i kv Fanan 18, Linnégatan 85".

Karl Emil dör i mars 1923 och är begravd på Norra Begravningsplatsen i Stockholm.

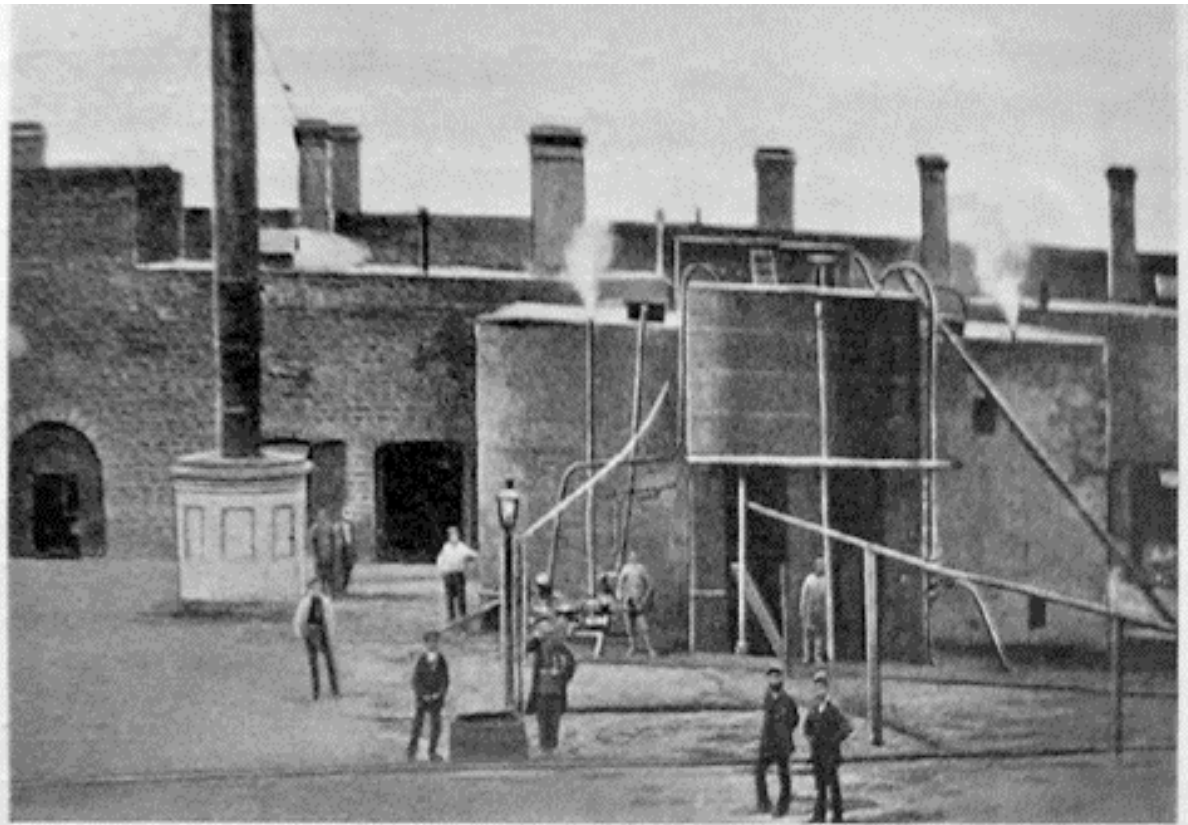
Dödsruna i DN 1923-03-11

"På fredagen avled i sitt hem i Stockholm direktör Carl Emil Qvarnström i en ålder av 67 år.

Den avlidne, som var född i Värmland, erhöll 1878 anställning hos bröderna Nobel i Baku och stannade i denna firmas tjänst under 11 år. Han etablerade därefter egen affär inom oljebranschen i Baku, där han var verksam till 1918 då han lämnade Ryssland. Här hemma har han tagit livlig del i affärlivet och varit styrelseledamot i ett flertal bolag.

Närmast sörjes han av maka, 2 söner, civilingenjör Wilhelm Qvarnström och godsägare Valdemar Qvarnström samt en dotter, gift med civilingenjör Hjalmar Rosenius."

Karl Emil Qvarnström var kusin med Frans Oskar Eriksson.

Robert Nobels lilla petroleumfabrik. — Närmast övermaskinist Qvarnström.

”Det eldhärjade fartyget s/s Nordenskiöld såldes som skrot till dess förre kapten Berné och Kalle Qvarnström. Dessa två byggde om henne och döpte tankångaren till Fenix – ett passande namn”

Fr boken ”Ludvig Nobel och hans verk”. Marta Nobel-Oleinikoff, Sthlm/Helsingfors 1952

Den unge Wilhelm Hagelin som självklar mittpunkt. Kanske är han omgiven av verktygsspecialisten Wesnenko, Kalle Qvarnström, verkmästaren Westwall och filaren farbror Haglund?”

(K. W. Hagelin med sitt gäng 1881

Kanske är Karl Emil andre man från höger?)

Bilden finns både i **”Ludvig Nobel och hans verk”**

av Marta Nobel-Oleinikoff, Sthlm/Helsingfors 1952; och ”Från filare till storindustriell i Naftabolaget Bröderna Nobels tjänst” av Ida Bäckman, Sthlm 1935:

Följande urklipp är från boken: ”Från filare till storindustriell i Naftabolaget Bröderna Nobels tjänst” av Ida Bäckman, Sthlm 1935:

Qvarnström hade ett och ett halvt rum och kök. Möbleringen var enkel: en säng, en tackta — ottoman — ett bord och några stolar. Han tog mycket vänligt emot sina landsmän och satte fram för dem, vad huset förmådde. Minnen från Eriksberg ventilerades och erfarenheter från livet i Baku utbyttes. När han så efter en stund tog fram dragspelet och lät dem höra hemlandstoner, nådde glädjen sin höjdpunkt.

Karl Qvarnströms och Wilhelm Hagelins lilla hushåll styrdes sedan våren 1881 av en bildad svensk fröken, Kristin Dahlin, som kommit till Baku med verkmästare Westvalls familj. Ett par år därefter blev fröken Dahlin fru Qvarnström.

Då Hagelin hösten 1881 återvände till detta sitt hem och till sitt arbete i Baku, hade han som enda behållning av sina utlandsresor det att ha fått se sig om litet i Europa och en skuld till bolaget, större än en hel månadsavlöning.

Det var inte svårt att förutse, att de unga, tekniskt bildade krafterna inom fabriken snart skulle uttränga dem, som inte hade någon examen bakom sig. Denna eventualitet dryftades i det lilla hemmet och gav fröken Dahlin anledning att ta bladet från munnen och säga Hagelin sin mening om vad han borde göra för det fall, att han verkligen ville komma fram på sin bana. Hon klarlade läget tydligare för honom, än han själv sett det, och slutade med det bestämda rådet, att han borde skaffa sig teoretiska kunskaper vid något tekniskt läroverk, ty först därefter kunde han ta upp konkurrensen med sina lärda kolleger.

Hennes ord läto så övertygande, att Hagelin genast beslöt att följa rådet.